

Казки про тварин

Як лев утонув у колодязі

Як лев утонув у колодязі Давним-давно колись у дрімучих лісах появився лев, та такий величезний та грізний, що, бувало, як заричить, так усі звірі тремтять, як осикове листя. А як побіжить, бувало, на роздобичу, так усіх, хто б йому не попався по дорозі, розриває на шматки і кидає. Наскочить, бувало, на табун диких свиней і всіх подушить. Мало яка втече од нього, а собі для їжі він брав тільки одну. Звірі з переполоху не знали, що їм робити. Зібрали громаду і почали радитися. От ведмідь і каже:

— Знаєте що, панове? Лев щодня задирає нас не менше як по десять штук, а іноді і двадцять душ перепсує, а з'їдає він мало, одного або двох, не більше, а останні гинуть дарма, бо він кожного разу хватается за свіжину, вчорашнього не стане їсти. Так от, давайте ми його урезонимо.

— Піди, попробуй, побалакай з ним! — обізвався вовк. — Він наших речей і слухати не буде. Усіх наших посланців розтерзає на куски, і тим діло кінчиться. — А от спробуймо, що воно вийде! — каже ведмідь. — Тільки кого б нам послати до нього?

— Іди ти, ведмедю, — сказав вовк, — ти більший од усіх і сильніший.

— Куди там моя сила годиться! Все одно я його не здолаю, як він кинеється на мене; так що сила моя тут ні до чого. Краще ти, вовче, йди, ти наче меткіший од мене.

— Що з того, що я меткіший? Що ж ти думаєш, що я встигну втекти од нього, коли він кинеється доганяти мене? Тут треба придумати що-небудь інше, а сила наша і моторність не допоможе.

Виступив олень і каже:

— Знаєте що? Тут треба зуміти до лева підступити, із чого розмову почать, щоб він одразу не розгнівався.

— Ну так іди ти, оленю, коли ти такий розумний.

— Та я сам за це діло не берусь, а я тільки так кажу, що з левом балакати за просто не можна, бо не з своїм же братом. Треба зуміти до його підійти.

— А кого ж ми повинні послати, на твою думку?

— Та, по-моєму, давайте пошлемо лисицю. Вона здатна на хитрощі, може, вона зуміє підлеститись до лева і розкаже йому, в чім річ.

— Добре ти подумав, — гукнули всі звірі, — вона зуміє до нього підійти.

Позвали лисицю, ведмідь і каже:

— Лисичко, треба тобі йти до лева побалакати з ним, урезонити його якось, а то сама бачиш, що він нас переводить дарма.

— А що ж, я хіба у бога теля з'їла, чи що? Хай хто-небудь інший піде. Коли ніхто не хоче йти, так давайте виміряємося, кому припаде йти, той нехай і йде.

— Ні, лисичко, так не вийде піло: бува припаде йти тому, хто не зуміє й слова промовити, що ж воно вийде? Він там з ляку наварнякає абичого і замість того, щоб випрохати у лева милості, ще дужче розгнівить його. Громада вирішила тебе, лисичко, послати, а не хочеш, то зараз же буде тобі смерть, розтерзаєм тебе на клоччя.

Лисиця засумувала, не знає, що їй робити. Не піти — біда, і піти — теж не мед. Думала, думала, а далі й каже:

— Ну, панове, піду, спробую; видно, моя доля така.

Довго лисичка никала по лісі, боялась підходити до лева; то в один кінець поверне, то в дру-гий, і все придумувала, як одурити лева, бо видима смерть страшна була. А далі несподівано наткнулася на колодязь. Тут вона й подумала: «Краще я втоплюся, ніж живцем оддаватися в зуби паскудного кровопивця. То я одразу потону, захлинуся і без болю загину, а то буду терпіть муку, поки він мене не розтерзає».

Підійшла лисиця до колодязя, обійшла кругом, понюхала, заглянула в колодязь, а там вода далеко, далеко. Придивилась, аж звідти теж лисиця дивиться на неї. Вона одразу не догадалася, що то ж її

відображення. Кивнула головою — і та кивнула, вона язик висолопила: «Е, стій! Це ж моя образа. Недарма кажуть, що подивись у воду на свою вроду. Спробую я одурити лева; якщо він цього не знає, то я його піймаю».

Од колодязя лисичка попрямувала прямо до лева. Вона трохи повеселішала і пішла швиденько, а було вже надвечір. Стала лисиця наближатися до левових палат, аж звідти лев грізно ричить.

Злякалася лисиця, вклонилася низько та й каже:

— Ваша степенність, не веліть карати, веліть слово промовити, я вам розкажу, чого я до вас прийшла. Звірі послали нас аж трьох, двох зайців і мене, ще з самого ранку, щоб ми поздоровили вас з іменинами. Ішли ми до вашої милості швиденько. Нас перестрів якийсь звір, схожий на вашу милість, і питає: «Куди ви йдете?» А я кажу: «Ідемо до лева, нас звірі послали, щоб ми його з іменинами поздоровили». А звір той як закричить на нас: «Який там може бути лев? Я лев, мені всі повинні повинуватися; я вас не пущу, ви мої». Почала я прохати його: «Та як же так? Він нас дожидає, сьогодні він іменинник, незручно. Він на нас розгнівається і всіх подушить». А він каже: «Яке мені до того діло, що він іменинник? Я його з'їм, як захочу». Довго я умовляла його, щоб він одпустив хоч мене, ледве одпрохалась.

Лев розсердився, забув про те, що він голодний, питає грізно: — Де той звірюка живе?

— Та він там живе, в кам'яних палатах. Лев схопився та як заричить, аж луна по лісу розляглась, неначе в другому кінці лісу другий лев заричав. Лисиця й каже:

— Ваша степенність, чуєте, як він заричав? Це він вас дратує.

Лев іще дужче розлютився.

— Та я його, поганця, на шматки розтерзаю! Як він сміє перечити мені? Це мій ліс. Ходім швидше туди, покажи мені, де саме він живе.

Лисиця повела лева до того колодязя.

Підійшли до колодязя, лев питає:

— Де він, покажи мені.

— Він тут, ось у цих кам'яних палатах,— каже лисиця,— я боюсь близько підходити, а то він мене з'їсть. Ви самі подивіться.

Лев підійшов, глянув у колодязь — аж звідти дивиться на нього лев! Він вискалив зуби, і той лев вискалив зуби. Він тоді ще дужче заричав та прямо у колодязь — плиг! Стіни були цементовані і далеко одна від одної, так що вибратися ніяк не можна було, ні за що було зачепитися. Лев бовтався там, поки й захлинувся. А лисиця діждалась, поки лев утопився, а потім помчала до звірів. До звірів лисиця наближалась така весела, що вони одразу помітили, що вона несе якусь радісну звістку.

Підійшла вона до них. Звірі й питають:

— Ну, що ж, була у лева чи й зовсім не ходила до нього?

— Ходила, тепер лева поминайте як звали: він утопився, я його одурила.

— Як одурила?

Вона їм розказала все, як було. Звірі од радості аж підскакувати почали. Не можна було й пером описати їх радості.